Ч. 25-26.
Р. III.

САМОХОТНИК

Кіш У. С. В. 1917. мая 25 дня

Виходить коли сам схоче.

ЦІНА 50 сот.

Мов море безкрає хвилює та грає
Так радість в вкраїнських землях,
Пожежею запал безмежний палає,
Надія, крилатий мов птах
У гору зніметься, в синь неба сягає,
До злотого сонця, до зір,
Де щастя зоріє, де воля вітає —
В високий знімаєсь простір.
Горить Україна і щастям і святом,
Що близько, так близько її,
На радощах кожен і другом і братом
Падуть у обняття собі . . .
У в нас по цім бої і запал й надія
Та радість у серця пливуть,
Сповняєть ся наша висока мрія —
Брати наші вольні будуть!
Та в серця з болями, з невірою зриті

Неневність ще часом крадесь:
А що як ~~з~~ новлять кайдани розбиті
Й наново наш нарід увесь
Скують іще кріпше – ще більш
[поневолять?
Ідуші в тривозі у Доленьки молять
Дай вспокоїть братам в боротьбі.
Та киньмо неневність, геть киньмо тривогу
На вільно отрую сливать,
Ми віримо твердо в правди перемогу
Що волю будемо вітать.
Ми віримо, ми знаєм, ми зброю вже маєм
Її ще ніхто не зборов,
А зброєю тою кріпкою, сильною
Є праця і згода й любов!
Проти зброї тої вороги не встоять,
Буде перемога все в нас;
Тож сміло на перед до цілі святої:
Храм Волі будуймо в раз!

Вісти.

6) Дещо з пекла.

Від часу останнього мойого пекольного допису зайшло в кишлі малих чортиків знову чимало змін. Перед усім у т. зв. „грузівні" пасивних чортиків" обмежено скількість грузунів, так що віднали всі дотеперішні грузуни, а на їх місце вернули з „дійвольської" грузівні" чортики з шести білими цятками на шиї з додавком наказних віцедіяволів. Кількох тільки чортиків з чотирма цятками та ще менше нецяткованих остало там. Цей переворот, кажуть, став ся наслідком поворотку чортиків, що були засуджені на пропаще в т. зв. Волову закутину. Вони мали там за кару підучувати дітей малих чортиків. Та чотиророжим чортам було це не на руку й вони

позбули ся їх відтіля. Такий нагл-ий і небажаний прибуток у кишло насмистих чортиків, змусив діяволсьтво обмежити кількість гризунів у пасмистій гризівні та переміннити її на пасмисто-меткованну. Всі непятковані чортики гризуть тепер смолу з звичайних кітлів непасмованих чортиків.

Зайшли деякі зміни теж і в діяволствуванні. А саме князь-діявол Гав-Гав покинув обезброжених чортиків, а за те одержав власть ловити чортиків, що не мають від його залізних листків. Та він почав свою владу тим, що „чортівському складові" заборонив продавати всім чортикам, крім діяволів, горячу смолу. Зробив

він це тому, що один із зви-чайних чортиків мав до без-тями обпити ся цеї смо-ли та почав кидати ся ро-гами на инших чортиків а навіть на діяволів. За це за-судив його князь діяволів на чотирнацятьлітнє сидіння під кітлом, так що засудже-ний чує запах грішних душ, що смажать ся в кітлі, однак не бачить їх і не може ними погратиси. Провід над чор-тиками, що їм [illegible] то вже відростають роги, позбиваний при стереженні входу до пекла, на місце діявола Капки, що відійшов до діявола Гнать-Гната, обняв діявол Буц-Бук. Оба ці діяволи нам досі увіковічню-вали геройські діла та постати

малих чортиків іконами — та що чорти-
ків сильно убуло, то ж їх мусіли взя-
ти до кориснійшої та вигіднійшої служби.
Власне це зменшення запасу чортиків
і примусило т. зв. Г. Ч. вислати
нову рабункову комісію для по-
шукування нових малих чорти-
ків. Виїхало під проводом дієвола
Нвворота та піддієвола ~~Кацапи-
чка ось-ось сподієть~~ сє стати вже
молодшим дієволом, двох Рабів-
ників та шістьох инших малих
чортиків. Сподіють сє, що комісія
до кінця війни придбає бодай
одну чету потерчат. Як зав-
жди так і тепер відбув сє за-
гальний перегляд кишенькових
чортиків і половину з їх при-
знано цілорогими та чимало вже
й одіслано до т. зв. „пресівні",
де вправляють головно в викликуванні

одясків на лицях звичайних чор-
тиків. Останні події в царстві ве-
ликих чортів, про що я доносив у
попередньому дописові, вплинули
так на положення, що малих чор-
тиків, які берегли входу до пекла,
мали, кажуть, перенести в на-
городу в инше місце при вході
коло т. зв. Конюхів. Коли вже
мова про Конюхи, то слід зга-
дати що малим чортикам, які не
мають рогів ні хвостів і сливе
зовсім подібні до людей, вільно
їсти т. зв. помологрівськи
„бульбу" тільки до 15-го червня
с. р. Вийшов приказ, що вони
опісля мають пасти ся на коно-
миній а гожій лободі. Повідають,
що небарком буде таке й із оро-
женими чортиками. Вони вже
завчасу вчучують ся співати пісню,

перейняту на землі від Українців:

„Отамане, батьку наш,
Поради тепер хоч ти нас,
Що маємо робити,
Чим нам себе живити?"
„Ой це, хлопці, не біда,
Ще є в полі лобода.
Косіть, варіть лободу,
Забувайте на біду."

Та добре то говорити: „забувайте на біду," коли вона в очі лізе, а деяким корітам, кажуть, у невлас- боком вилазить. Мабуть ці всі причини й спонукали значне число наших корітків, що вони кинули зборище малих корітків і перейшли ся до загально-корітківського зборища. Повідають, що одних спонукало до цього те, що тут держали їх на рівні з неластистими та веліли їм робити всю невольну роботу,

[головно при вході до пекла] а дру-
гих те, що в загально-корійському
зборищі лекше опятковувати ся а
той попасти в дїявола.

Тото Долото.

Скарб царя Гороха.

[Присвята д=рові Кирилові І.]

Гей, у Львові на Курковій,
В славнім знай голубнику
Криєсь скарб царя Гороха
У згонтованім мішку.
Скарб не простий, для їмостей
В час війни над дари дар,
Він „втоситой" тепер зветь ся,
В кого є він — цей дукарь.
Скарбу того дорогого
Славний Голуб береже...
Берегтиж такого скарбу
Тепер діло чимале!
Тож він просить і голосить:

„Гей, Горохе-царю, ...
Прийдь в гості тай возьми
Свій скарб свій забери.
В ті години хуртовини
Маси скарб такий платком,
Звільни мене, благаю,
Бути твоїм скарбником.
Себе мучу, та не руку,
Що він довго не вернеть,
На сам вид його у шлунку
Мов від голоду [illegible].
Ще раз прошу і молю:
Скарб вже досить забрать пора,
Через його [illegible] Гороха
Ще набавиться гріха.“
Та ні просьба ані грозьба
Тут нічо не помага,
Скарб Гороха стоїть і далі
На покусі скарбника.

[Співаєть ся на ноту „Полюбила я попа.“]

По дорозі з церкви...

[Підслухане]

Село Пісочна. На Вознесення. Вертають із служби Божої. Жінки, дівчата, діти, старші, бойки на відпусті. Іде дві куми. Розмовляють...

— Ой, кумонько, кумонько, не добре ви мені порадили. Я послухала вас і дала на акафіст до Серця Ісусового, щоби чоловік, коли прийде на „вурлоп", не бив мене та й нічо не помогло. Тільки приїхав, збив мене так, що місця цілого не оставив на мені.

— Ей, та бо ви, кумонько, зле зробили — то вам треба було дати на акафіст до Матері Божої. Бо ви знаєте: хлоп усе за хлопом тягне, а баба за бабою.

А ся кума напевно не читала співомовок Руданського, бо в Пісочній хоч хто уміє читати, то крім молитовника та „Місіонаря" нічо не читає. [Лас. Ет. н. 445.]

Вершок діяльности У.Б.У.

Авдієнція 15.II.1917

Дали український університет – автономію української Галичини, українське січове військо без обмеження і т.д. в Талергофі......

О. К. 25.V.917

Ода-просьба до князя Гарматія

Вже від хвилі як настав ти
У Коші в нас перший пан,
Як у руки власть всю взяв ти,
Я почав складать пеан.
    Я щоднини рано, вечір
    До Перуна мольби шлю,
    Щоб беріг твої він плечі,
    Ще й Даждбога я прошу.
Бо страшні часи настали,
Син на батька наклада
Брат із братом у бій стали,
Згоди вже зовсім нема.
    Ой, нема то як вдавнину
    Всі любились як брати,
    Чи це було в ніч, чи в днину
    Всі забави разом йшли.
Ой, нема... та що й казати!
До Даждбогів й Перунів
Треба тільки мольби слати
На поталу ворогів...

Все братство на параді
Ухвалило в один час,
До Перуна тебе вислать
В депутації від нас.
Не відкинь же ж цеї справи,
Ти з Перуном рідний брат!
Він бенкит для тебе справить,
Як старий знакомий сват.
Та як підеш ще в дорогу,
Не забудь зайти до нас,
Потіши нашу душу в біду
У такий поганий час.
Най Боги мені дарують,
Що я тайну зраджу тут,
Бенкит князю всі готують
І я теж не піду в кут.
Вони всякі макарони,
Всяких сластей напекли
Навіть „курче уманконе"
І „гарни польські" подали.
Я князівську вдачу знаю,

Його не перекупить,
Лиш маленьку просьбу маю,
Одно слово тай — досить.
А нещасний Хома, княже,
Кавулов смола варю,
Всеньку днину у менажі
Кручу ся, варю, печу.
Темна нічка рай для мене
Колись була — не тепер,
За твоєї, княже, влади
Є для неї наче вмер.
Свій листочок дай на нічку,
Щоб я взрів хоч на часок
В темну нічку мою річку,
Вслухавсь в любий голосок
А то гнївом тих лякають
Вражі гонці вої твої,
Що спіткати в рас бажають —
Єзуїти вони всі!
В доказ віри і пошани
В твою, силу, в твою власть

Що гойи роздорогу пани
Хай буде й моя тут часть
Кабана забила вліть єє,
На нім сала з три вершки.
У тобі його посліб єи
Лиш одному упекти.
Прозорої води бочку,
Чейже знаєш, що держу
Тобі княже-голубочку,
Кажу правду, не брешу.
Не відмов ти княже Хомі
Прошу вас, прийдіть на пир,
Нетерпляче жду вас в домі,
Що на краю всіх квартир.
[Хома на краю села, без прошеного листка.]

По „мустеринку".

вир. А: Коли йдеш у поле?
вир. Б: Я доброволець, коли хочу, то
ді піду.

А ми твою „Червону Калину" високо, гордо піднімемо!

Потішив

Зійшли ся із собою,
[Як ся й сам не знаю,
Бо один сидить в Росії,
А в француззькім краю
Сидить другий — кажуть в тому
Є нїменька штука,
Лиш на тее, щоби була
Світові наука —]
Той Микола Миколович
Й сам король Микита
Із славної Чорногори.
„Що менї робити? —
Каже перший до другого —
„Царя повалили,
Вже він не царь, лиш полковник
І не має сили,
Щоб старее повернути — — —
Що дїяти маю?"
„Не вдавай ся в тугу, зятю, —
Микита втїшає —

„Царь Микола вже пропащий,
Нічого робити,
Але ми усе ще знаєм
Короля Микити!"

Само собою не-Руданський.

БІБЛЮГРАФІЯ.

Члени підофіцирської столової вик. вили живе зацікавлення на пол знання галерії образів. По одномісячній нічній дебаті появили ся такі книжки:

1.] Проф. Куб-ба: „3 піки - 4 леви".
[стр. 24 + 32] на чорному деклевому папері з ілюстраціями. В дуже попу лярний спосіб представив автор як то нераз 3 малі піки ратують банкротство. Поручаєть ся вам дійсним підхор. вико ристати всі зібрані там правила в грі з офіцирами.

2.] Др.* Гулик: „Gulasch-Keller а два пси." Мотто: „Як надлетить Mansth и за ним два пси:
Не кричи вже: Бик: снідання несси!"

*) Др. Г. студіював копальню вугля в Катовицях.

Автор відомий продуцент чорної кави просить всіх приятельних і неприхильних йому неморочити йому голови другим снїданнєм о 3. год. саме в хвили коли він запримітив місце, де могла Ахіля поцілити стріла.

Від редакції: Ізза недостачі місця рецензії на трагі з того самого поля Др. Маґоха, проф. Пика та коміс. Бен-Бема помістимо в слідуючому числі.

НОВИНКИ.

— Новий претендент до вач. Команди. Як зачуваємо, і то з достовірного джерела, батько Чум=Чу=Маха має велику охоту стати стаційним офіцером. Щоби доказати свою здібність і спосібність до цього, батько підніс тепер свій голос 1½ октави вище. Також арештує кого попало. Ми з своєї боку бажаємо йому якнайкращих успіхів у його змаганні.

— Престолонаслідник Костейку підучивши ся вже так=так стрілецької мови, почав учити ся саме й стрілецького огородництва під орудою батька Чум=Чу=Максима v. Farkács=а.

— Дві евіденциї в Хомі У.С.В. Крім евіденцийної канцелярії, яка є в Хомі вже віддавна, повстала ще друга спеціяльно для офіцирів. Ріжнить ся від першої тим, що в першій втягають ся стрільців [у книжки] а в другій натягають ся офіцирів. Шефом тої другої евіденциї є славнозвісний стр. Жолудський.

— Осягнув рекорд славнозвісний ком. по„біляйко Дан. Цяюк, саме відійшов він сотий раз у поле. Загувати, що У.Б.У. за„думує відзначити його спеціяльною медалю. Проєкт медалі доручено вислогованому ком. ма„лиреві Г. Єцові.

— Гішпанська амбасада в Хомі перенесла вже до нових убікацій а саме до вілли

„Дульчінея" під ч. 196. Положення віл-
лі дуже романтичне. Перед віллею серед
зелений колодязь та чудо техніки: висячий
огород. Вілля побудована після найно-
віщих вимог гігієни – без вікон.

ТЕЛЕГРАМИ.

Віденъ [К.Т.М.] На останній нараді Б.У.
порішено покінчити війну найскорше
звесною 1918 року і в тій цілі видано
відзнаки з датою 1914–18. Приказ „Не
ридать а добувать" змінено на „Не ри-
дай а добувай". Ця зміна вплине
напевно на корисний вислід світової
війни, бо цей приказ так загіпнотизує
боєвика, що він піде на сліпо за Б.У.

Пісочна [К-Ло]. Зачувати, що підхор.
Голопупенкові змінено характер на попу-
лярний. Тому заходить він до підоф. сто-
лової в ранній порі на вечерю.

Пісочна [вл. т.] В зміні характеру
маржі Голопупенка добачуємо близший

кінець війни. З хвилею, коли він удер-
жить характер іні. сор. має напомбоух-
щи... мир. Комісар Заборна.

Останні вісти.

Віденъ [K.T.M.] З огляду на це, що дуже
багато асфінів Б. У. про авдієнцію остало
на складі, порішила Б. У. видати на відво-
ротній стороні асфінів оповіщення про
нову авдієнцію парламентарної репре-
зентації.

РІЧНИКИ - 1915/16. САМОХОТНИКА
вже в продажі. Ціна сам. наклад не великий!

Редакція одною - Вкладницею 9 бох.